

Εποπτεύουσα καθηγήτρια: Δέσποινα Δούκα (ΠΕ02), δ.Φ.

Μαρία Κοτσικόρη (Β2)

Η έκπτωτη ελπίδα

Η νύχτα ήταν βαριά και πηχτή, η σκούρα μπλε κουβέρτα σκοταδιού που απλωνόταν πάνω από την πόλη από τη μια πλευρά του ορίζοντα ως την άλλη, έμοιαζε όλο και πιο αποπνικτική. Πάνω της μικρές σκοροφαγωμένες τρύπες διάσπαρτες, ως το μόνο μέσον διαφυγής του προς έναν κόσμο που θα του φερόταν καλύτερα, ή τουλάχιστον έτσι ήλπιζε τα βράδια σαν κι αυτό καθώς τυλιγόταν σε μια σφιχτή μπάλα ανθρωπίνης σάρκας στην άκρη του πεζοδρόμιου μετρώντας πιστά και υπομονετικά τα αστέρια. Ήξερε πως ποτέ δεν θα κατάφερε να τα μετρήσει όλα, αλλά και πάλι προσπαθούσε ανελλιπώς κάθε νύχτα με καθαρό ουρανό. Από οποιαδήποτε τρύπα κατάφερε να βρει καταφύγιο, μακριά από τα διαπεραστικά ανηλεή μάτια των περαστικών και τους κίνδυνους που καρδοκούσαν σε κάθε γωνιά.

Με το που έδυε ο ήλιος ήλπιζε ο ουρανός να ήταν καθαρός και τα αστέρια να τιμούσαν τον ταπεινό του εαυτό με την παρουσία τους, ειδικά η νύχτα θα ήταν αβάσταχτη και μοναχική. Αυτή τη φορά η επιθυμία του εισακούστηκε και ένα ένα τα λαμπρά μαργαριτάρια του ουρανού έκαναν την εμφάνισή τους παρόλα τα μικρά συννεφάκια, διάσπαρτοι λεκέδες στο φθαρμένο ύφασμα, συνοδευμένα με έναν γνώριμο κόμπο ενθουσιασμού, που έδενε το άδειο του στομαχάκι και ένα κύμα θλίψη, πανταχού παρόν σαν μια τοξική σκιά στον ώμο του. Διαρκής ενθύμηση από το παρελθόν... πώς ήταν η ζωή του πριν τον πόλεμο; Πριν χάσει τον πατέρα του στα στροβιλιζόμενα αεροσκάφη και πριν χάσει την μητέρα του στα καταγάλανα νερά που τους χωρίζαν από την υποτιθέμενη γη της επαγγελίας.

' Τουλάχιστον έχει καθαρό ουρανό εδώ ,' σκέφτηκε.

Το τελευταίο διάστημα πού πέρασε στην πατρίδα του, ένα παχύ κύμα σκόνης απλωνόταν ολόγυρα από τα χημικά και τα εκρηκτικά. Τότε πολλές φορές τα μάτια του δάκρυζαν και για ορισμένες από αυτές, η σκόνη αυτή ήταν η αιτία. Δεν ήταν όμως πάντα έτσι τα πράγματα και αυτό δεν ήθελε ποτέ να το ξεχάσει.

Προσεκτικά πίσω από την ασφάλεια του μισογκρεμισμένου τοίχου ενός εγκαταλελειμμένου κτιρίου, το μυαλό του έπιασε δουλειά. Η φωνή του πατέρα του αντήχησε μέσα στο κεφάλι του κατονομάζοντας τον κάθε αστερισμό ορατό με γυμνό μάτι, αγνοώντας την αιχμηρή χειμωνιάτικη πνοή παγερού αέρα που έγδερνε τα γυμνά του χέρια και πόδια. Κοίταξε ψηλά, ένα ελαφρό μειδίαμα απλώθηκε στο πρόσωπό του και τα παρατηρητικά παιδικά του ματάκια έλαμψαν με ζωή καταγράφοντας νοερά την παραμικρή αλλαγή. *'Κοίτα πατέρα! ' σκέφτηκε. ' Ο αγαπημένος σου αστερισμός, ο Τοξότης!'*. *"Διακρίνοντάς τον πάντα θα μπορεί να σε καθοδηγήσει εκεί που επιθυμείς να πας "* του είχε πει. Αλλά τώρα δεν μπορούσε να του δείξει τον πολυπόθητο δρόμο για το σπίτι.

...Το δικό του σπίτι, όπου οι πρώτες ακτίνες του ήλιου θα τον έβρισκαν κάτω από τα θερμά σκεπάσματα του κρεβατιού του. Η φωνή της μητέρας του από το διπλανό δωμάτιο θα ηχούσε σχεδόν εκνευρισμένη από την αργοπορία του, καθώς η μυρωδιά του ζεστού σπιτικού φαγητού θα χόρευε από τοίχο σε τοίχο φτάνοντας στο δωμάτιό του, δίνοντας του την απαραίτητη ώθηση να εγκαταλείψει τη ζεστασιά και την παρηγόρια του ύπνου για να ετοιμαστεί, να πάρει το σχολικό του σακίδιο και να αναζητήσει την πηγή της. Ο πατέρας του θα καθόταν αγέρωχα στο τραπέζι με μια κούπα τσάι στο ένα χέρι και το τελευταίο περιοδικό αστρονομίας στο άλλο, να τον χαιρετά με ένα πλατύ χαμόγελο· θα υποσχόταν πως θα τον πάει να δουν τα αστέρια με το τηλεσκόπιο πού είχε στη δουλειά. Τα αστέρια ήταν το πάθος του και ήταν φυσικό να θέλει να το μεταδώσει στο μοναχογιό του.

Η μητέρα του θα τον αποχαιρετούσε με ένα φιλί στο μάγουλο και μια ανήσυχη έκφραση μέχρι να την καθησυχάσει, να την διαβεβαιώσει πως όλα θα πάνε καλά και πως θα προσέχει. Μόνο τότε θα του χαμογελούσε γλυκά. Για το χαμόγελο αυτό της μητέρας του θα έκανε τα πάντα, έστω μόνο για να το δει να φωτίζει το πρόσωπό της άλλη μια φορά. Δυο στενά πιο κάτω θα τον περίμενε ο καλύτερός του φίλος για να πάνε μαζί σχολειό. Η μητέρα εκείνου έκανε τα καλύτερα γλυκά στη γειτονιά και πάντα, όταν είχε μια λιχουδιά, έσπευδε να την μοιραστεί μαζί του. Μόλις τον έβλεπε, θα τον χαιρετούσε με ενθουσιασμό, θα γελούσε βουτώντας το ένα από τα στρουμπουλά χεράκια του στην τσέπη της φαρδιάς ζακέτας που πάντα φορούσε και θα ψάρευε ένα

γλύκισμα. Είχαν μεγαλώσει μαζί και πολλές φορές αναρωτιόταν τι άραγε να είχε απογίνει, ελπίζοντας η τύχη του να ήταν καλύτερη από τη δική του.

Βαριά βήματα αντήχησαν στο πλακόστρωτο πεζοδρόμιο και έσπευσε να κοιτάξει προς το μέρος τους με ανησυχία, εν μέρει απρόθυμος να αφήσει τα περιλάμπρα ουράνια σώματα, αλλά ο φόβος και το ένστικτο επιβίωσης υπερτέρησαν. Σκουρόχρωμα μάτια κοίταξαν προς τα κάτω με απέχθεια και ενόχληση μέχρι που απομακρύνθηκαν και ο περαστικός κύριος χάθηκε στη νύχτα μουρμουρίζοντας προσβολές που δεν έφτασαν στα αυτιά του παιδιού. Ένα βλέμμα όμως ήταν αρκετό, περίμενε να το είχε συνηθίσει μετά από τόσον καιρό, αλλά προφανώς δεν ήταν τόσο εύκολο για την παιδική του ψυχούλα να τον κοιτάνε σαν ζώφιο στη γωνιά του δρόμου ή ένα μελλοντικό ψοφίμι που η κοινωνία θα έπρεπε να ξεφορτωθεί. Οι ευγενικές εκφράσεις και οι καλές χειρονομίες ήταν λιγοστές, σπάνιες. Κάθε φορά βλέμματα σαν και αυτό τον πονούσαν, τον πονούσαν, ήθελε να σηκωθεί και να φωνάξει

"Και εγώ άνθρωπος είμαι σαν και εσένα", αλλά η πείνα που τον μάστιζε, δεν ήταν τόσο σπλαχνική ώστε να του αφήσει αρκετή ενέργεια και η απελπισία για αποδοχή σε μια κοινωνία σαν και αυτή του έδενε τα χέρια. Οπότε έστρεψε την προσοχή του στη μόνη παρηγόρια.

Μετά από λίγες ώρες η νύχτα έμοιαζε να πεθαίνει στο μικρό στενό μα το παιδί δεν μπορούσε να αποκοιμηθεί. Δεν ήξερε πότε ξανά θα είχε ευκαιρία σαν και αυτήν, να απολαύσει την παρέα και τη συντροφιά των μικρών ουράνιων αναλαμπών αλλά ο πόνος στο άδειο του στομαχάκι φάνταζε ανυπόφορος. Το λιγοστό φαγητό που του προσέφερε μια ευγενική γριούλα που έμενε στη διπλανή πολυκατοικία κάθε λίγες μέρες, έφτανε μόνο για να τον κρατήσει στην ζωή αλλά όχι να καταλαγιάσει την ανυπέρβλητη πείνα και τον πόνο που τον βασάνιζαν. Μα δεν ήταν μόνο αυτό που τον απασχολούσε, και το ήξερε αν και προσπαθούσε να μην το σκέφτεται, αλλά η απύσχα ζεστασιά των χεριών της μητέρας του γύρω από το εύθραυστο κορμάκι του ήταν επίμονη. Κάθε φορά που ξύπναγε τρομαγμένος και αλαφιασμένος από κάποιον εφιάλτη, πήγαινε και κουλουριαζόταν στο πλάι της και εκείνη γλυκά τον αγκάλιαζε διαβεβαιώνοντάς τον πως δεν ήταν παρά ένα όνειρο που πλέον είχε τελειώσει, πως είχε ξυπνήσει.

"Γιατί δεν ξυπνάω τώρα μανούλα; Γιατί αυτός ο εφιάλτης φαντάζει τόσο αληθινός για να είναι απλά ένα όνειρο; Δεν τελειώνει, δεν φαίνεται να έχει

τελειωμό και ούτε μπορώ να ξυπνήσω, γιατί δεν είσαι εδώ μαζί μου;" το παράπονο πνίγηκε στο λαιμό του, δεν βγήκε παραέξω, μα ακόμα και αν έβγαине δεν υπήρχε κανείς ζωντανός να το ακούσει. Η νύχτα φάνταζε πλέον νεκρή.

Από την άκρη των καστανών ματιών του μια μικρή κίνηση στον ουρανό τού κίνησε το ενδιαφέρον καθώς γύρισε να δει το έκπτωτο άστρο να παλεύει έως και την τελευταία του στιγμή με τις φλόγες που το κατανάλωναν καθ' όλη τη διάρκεια της πτώσης του προς το θάνατο. Το παιδί πήρε μα κοφτή ανάσα και κράτησε την αναπνοή του σε μια προσπάθεια να παγώσει το χρόνο.

'Κάνε μια ευχή' η φωνή της μητέρας του τον προέτρεψε ψιθυριστά.

Ένα δάκρυ κύλησε από τις βλεφαρίδες του, πιο μικρός πολύ ήθελε να δει ένα αστέρι να πέφτει. Είχε ακούσει φίλους του να περιγράφουν το φαινόμενο λέγοντας πως περιμέναν την ευχή τους να γίνει πραγματικότητα, ενθουσιασμένοι για τη μεγάλη τύχη που τους περίμενε. Περίεργος τότε αποζήτησε περισσότερες πληροφορίες ρωτώντας τον πατέρα του, τότε όμως ανακάλυψε πως το φαινόμενο του προκαλούσε μεγάλη θλίψη

"Τα αγαπάω πολύ, βλέπεις γιε μου, τα αστέρια και δεν αντέχω να τα βλέπω να χάνονται για το κόστος μιας ανθρωπινής εγωιστικής ευχής." του είχε πει.

Τότε έπαψε να το αποζητά, για χάρη του.

Μα ο πατέρας του δεν ήταν πλέον εκεί και ήθελε τόσο πολύ να κάνει μια ευχή. Μια επιθυμία του πραγματικότητα φάνταζε εξωπραγματικό σενάριο.

'Κάτι εύκολο' είπε στον εαυτό του 'Να μπορέσει το αστέρι να το φέρει γρήγορα!'

'Τι όμως; Κάτι πρακτικό, όπως λίγο νερό, φαγητό, καθαρά ρούχα;' Όλα αυτά ήταν τόσο δελεαστικά αλλά είχε μόνο μια ευχή και προσπάθησε να σκεφτεί κάτι που θα τον έκανε χαρούμενο έστω και για λίγο. Δεν μπορούσε να αποφασίσει όμως.

Από τα βάθη της καρδιάς του ήθελε ο πόλεμος να σταματήσει, να λυνόταν αυτός ο γόρδιος δεσμός της διχόνοιας και να γίνουν όλα όπως ήταν πριν. Δεν το καταλάβαινε καλά με το παιδικό του μυαλό.

'Γιατί τόσος πόνος, διαμάχες, διαπληκτισμοί;' ρωτούσε τον εαυτό του χωρίς κάποιο αποτέλεσμα και σε συμπέρασμα δεν κατέληγε.

Να μην χρειαστεί πια να υποφέρει κανείς έτσι όπως υπέφερε ο ίδιος. Ήθελε ειρήνη. Καταλάβαινε όμως πως η δύναμη ενός μόνο αστεριού δεν έφτανε για να πραγματοποιηθεί αυτή η ευχή, γιατί, καθώς έλεγε ο πατέρας του, οι άνθρωποι ήταν εγωιστικά πλάσματα και έψαχναν για όφελος από την καταστροφή και το θάνατο ακόμη και των όμορφων και φωτεινών πραγμάτων στη ζωή.

'Τότε και εγώ είμαι σαν και αυτούς' σκέφτηκε ντροπιασμένος. 'Τι θα σκεφτόταν ο πατέρας αν ήξερε ότι κρεμόμουν από την ευχή μονάχα ενός αστεριού στα τελευταία του;'

Τουλάχιστον θα το έκανε να αξίζει, θα έδινε σε αυτό το ετοιμοθάνατο ουράνιο σώμα ένα σκοπό και όταν το σκεφτόταν έτσι, δεν φάνταζε και τόσο κακό.

Έτσι προσπάθησε, έψαξε μέσα του βαθιά για την πιο εγωιστική ευχή που μπορούσε να σκεφτεί. Έκλεισε τα ματάκια του σφιχτά και το επικαλέστηκε όσο πιο ευγενικά μπορούσε, λες και ήταν το αστέρι σαν το γέρο γείτονά του που πάντα του έκανε παρατήρηση σε θέματα ευγένειας και σεβασμού, προσπαθώντας να κάνει καλή εντύπωση.

"Αστεράκι μου καλό, φαΐ δεν ζητώ αν και η πείνα με θερίζει,

ούτε νεράκι δροσερό που από τα μάτια μου αναβλύζει.

Ζεστή κουβέρτα μόνο το σώμα θα ζεστάνει,

η ψυχή όμως στον παγερό αέρα δεν μπορεί να ανασάνει.

Μα σαν κοιτάξω κάτω και ρωτήσω την καρδιά μου

θαρρείς χτυπά πιο γρήγορα μέσα στα σωθικά μου.

Σαν άλλο τίποτα να ξαναδώ τους γονείς μου λαχταρώ

και με τους φίλους μου ελεύθερος να γυρνά στο δειλινό

με την αυγή να μπορέσω να πάω και πάλι στο σχολειό.

Της μητέρας μου το χαμόγελο πιο άξιο από κάθε θησαυρό

είτε απ' τα χιλιάδες άστρα εκεί ψηλά στον ουρανό

του πατέρα μου η χαρά σαν μου μίλαγε για αυτά

και με αγκάλιαζε σφιχτά σαν γυρνούσε απ' τη δουλειά

Μακάρι να μπορούσα να γυρίσω στα παλιά...»

Τα δάχτυλά του, λεπτά, αποστεωμένα με κόκκινες, πρησμένες από το κρύο αρθρώσεις έσπευσαν να σκουπίσουν τα δάκρυα που πλέον ελεύθερα έρρεαν ως το πιγούνι του και ένα μικρό χαμόγελο απλώθηκε στα χείλη του και στην καρδιά, θαρρείς και εκείνο έκπληκτο που βγήκε στην επιφάνεια μετά από τόσον καιρό. Οι γροθίτσες του έκλεισαν σφιχτά ακόμη και αν ήταν επίπονο, θαρρείς κρατούσε παγιδευμένη μια ελπίδα και έτρεμε και μόνο στη σκέψη πως μπορούσε να γλιστρήσει μέσα από τα δάχτυλά του και να χαθεί. Με τα μάτια ακόμα κλειστά επανέλαβε μέσα του σαν φυλαχτό την ευχή του μέχρι που δεν ξανάνοιξαν και σταδιακά αποκοιμήθηκε τυλιγμένος σε ένα γλυκό όνειρο με την ελπίδα πως θα ξυπνήσει από αυτόν τον εφιάλτη.

Και τα αστέρια τον κοιτούσαν όπως τα κοιτούσε και αυτός, γεμάτα αγάπη και μελαγχολία, απλώνοντας γλυκά τα χέρια για να σχηματίσουν μια προστασία γύρω του σαν μανδύα. Μα η σκουρόχρωμη κουβέρτα που απλωνόταν στον ορίζοντα ήταν πολύ χοντρή και τα χέρια τους δεν μπορούσαν να την διαπεράσουν όσο και αν προσπαθούσαν. Έτσι έμειναν να τον κοιτάζουν μέσα από τις διάσπαρτες μικρές σκοροφαγωμένες τρύπες.

